

hodnutí z 13. prosince 1920 ve směru st-lkou dožadovaném vůbec mohlo býti předmětem nějakého jejího subjektivního nároku.

Na otázku tu lze po názoru soudu odpovědět jen záporně.

Min. rozhodnutím z 13. prosince 1920 bylo petitu st-lčinu v pořadu instančním uplatňovanému vyhověno. St-lka se také nedomáhá změny výroku (enuntiátu) oním rozhodnutím vydaného, nýbrž toliko, aby k odůvodnění rozhodnutí toho připojen byl ještě určitý důvod další. Ale nějaký subjektivní nárok, aby rozhodnutí úřadu správního bylo opatřeno určitým, stranou požadovaným odůvodněním, stranám v řízení administrativním přiznati nelze, a nemůže tudíž odepřením takového doplnění rozhodnutí straně příznivého již podle podstaty věci býti porušeno nějaké subjektivní právo strany.

Nemá-li však žádost strany za doplnění důvodů opory v nějakém právním nároku jejím, pak nemůže býti spatřována podstatná vada řízení ani v tom, jestliže úřad zamítne žádost takovou bez jakéhokoli odůvodnění, při čemž jest lhostejno, zdali odepření bylo vysloveno v řádném řízení instančním (rekursním) nebo ve formě zamítnutí žádosti za obnovu.

Řídě se těmito úvahami zamítl rns stížnost jako neodůvodněnou.

Č. 2899.

Živnostenské právo: I. Udělení neb odepření živnostenské koncese není ponecháno libovůli úřadu, nýbrž jest vázáno na předpoklady živnostenským řádem vytknuté. — II. Kterak jest při udělení koncese hostinské zjišťovati potřebu obyvatelstva?

(Nález ze dne 22. listopadu 1923 č. 19.619.)

V ě c: Měšťanské společenstvo hostinských a výčepníků v P. (adv. Dr. Ant. Trdlica z Prahy) proti zemské správě politické v Praze (za zúčastněnou stranu — adv. Dr. Jos. Sokol z Prahy) o koncesi hostinskou

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítla zsp odvolání »Měšťanského společenstva hostinských a výčepníků« v Praze z výměru osp-é na K. V., jímž udělena byla Richardu H., uzenáři, koncese pro živnost hostinskou a výčepnickou v domě čp. . . . »v časových a místních mezích živnosti uzenářské« s oprávněním podávati pokrmy studené a teplé a čepovati pivo a víno.

Jako důvod tohoto rozhodnutí uvedla zsp, že proti udělení této koncese není dle živn. řádu žádných překážek ani námitek.

O stížnosti jmenovaného společenstva proti tomuto rozhodnutí směřující uvážil nss:

Názoru projevenému zástupcem zúčastněné strany ve veřejném ústním líčení, že stížnost ta jest nepřipustná, poněvadž směřuje proti rozhodnutí, jež vydal úřad na základě volného uvážení, nemohl soud přisvědčiti. Neboť nehledě k tomu, že ustanovení § 3 e) zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 bylo zákonem z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. zru-

šeno, není udílení nebo odepření koncese živnostenské ponecháno libovůli živnostenského úřadu, nýbrž jest vázáno na předpoklady živnostenským řádem vytknuté. Jedním z těchto předpokladů jest zřetel na potřebu obyvatelstva. Úsudek o tom, je-li potřeba ta dána čili nic, jest výsledkem hodnocení daných skutkových okolností, který ovšem nss věcně přezkoumávatí a vlastním svým úsudkem nahraditi nemůže. Nss-u náleží však, aby zkoumal, posuzoval-li úřad potřebu obyvatelstva v mezích z předpisů živn. řádu vyplývajících, měl-li pro svůj úsudek o potřebě obyvatelstva dostatečné podklady a opatřil-li si podklady ty způsobem procesně bezvadným.

Přezkoumáváje nař. rozhodnutí v těchto směrech shledal soud toto:

Společenstvo ve svém odvolání pro udělení sporné koncese první stolicí namítalo v podstatě jednak, že není místní potřeby, jednak že by udělením koncese té byly existující živnosti hostinské a výčepnické poškozeny. Vyslovil-li žal. úřad v nař. rozhodnutí, že proti udělení této koncese není dle živn. řádu žádných překážek ani námitek, dal tím, byť i ne ve formě zcela příhodné přece jen dosti jasně na jevo, že námitky společenstva neshledává důvodnými. Pokud jde o námitku druhou, jest její zamítnutí poukazem na živn. řád pokládati za dostatečně odůvodněno, ježto živnostenský řád neobsahuje ustanovení, které by ukládalo živnostenským úřadům, aby při rozhodování o udělení koncesí hostinských a výčepnických přihlížely také k zájmům existujících živností jako jim jest předpisem § 18, odst. 3 uloženo hleděti k potřebě obyvatelstva.

Námitka první týká se skutkového zjištění, je-li dána místní potřeba, k níž úřady živnostenské jsou po rozumu § 18, odst. 3 živn. ř. povinny přihlížeti při udělování koncesí pro živnost hostinskou a výčepnickou.

Ze spisů ovšem jest zřejmo, že žal. úřad při posuzování místní potřeby měl na zřeteli především souvislost hostinské koncese H-ovy s jeho závodem uzenářským, která, jak dovozuje zejména zpráva osp-é z 1. března 1921, vyhovuje zvyklostem pražského obyvatelstva.

Nss shledal však přes to v postupu žal. úřadu podstatnou vadu formální, ježto úřad opomenul okolnost, kterou pokládal v daném případě za rozhodnou pro svůj závěr, že udělení žádané koncese H-ovi jest potřebou obyvatelstva odůvodněno, v nař. rozhodnutí vyznačiti, čímž odůvodnění rozhodnutí toho zůstalo kusým, a byl tak porušen nárok společenstva, podle § 116 živn. ř. k stížnosti legitimovaného, aby mu byl jak právní tak skutkový základ rozhodnutí administrativního úřadu dán na vědomí.

Pro tuto formální vadu zrušil soud rozhodnutí podle § 6 zák. o ss.

Č. 2900.

Živnostenské právo: I. * Nezachování předpisů o řízení (opomenutí slyšení živnostenského společenstva při udělení hostinské koncese) není nedostatkem zákonné náležitosti ve smyslu § 146, posl. odst. živn. řádu. — II. * Majitel živnosti nemá rekursního práva proti udělení stejného živnostenského oprávnění osobě jiné.

Administrativní řízení: Procesní právo stran, domáhati se opravnými prostředky zrušení nebo změny rozhodnutí neb opatření